Két találkozó volt kéthét különbséggel – mindkettőn ott voltam (tanulóként majd tanárként):

(Egy 60 éves, és egy 50 éves érettségi találkozó a Karcagi Nagykun Református – volt Gábor Áron – gimnáziumban. Megjelent a Gimnázium honlapján.)

E találkozók személyes résztvevője voltam, az elsőn, mint az iskola volt diákja, a másodikon pedig, mint volt tanára, a IV/B osztályfőnöke, hiszen pályám első 17 évét ebben az intézményben töltöttem. Mindkét találkozó szomorú, megható, és felemelő, sőt örömteli pillanatokat is tartalmazott, amiről e rövid írás keretében beszámolok. Remélve, hogy némi tanulsággal is szolgál az utánunk jövőknek.

Hatvan éve 76-an érettségiztünk három osztályban, de mindig is annyira összetartozóknak éreztük magunkat, hogy találkozóinkat is mindig együtt és mindig meg is tartottunk. A 76 főből 18-an voltunk jelen, 37-en már véglegesen eltávoztak közülünk, 21-en pedig vagy nem voltak fellelhetőek, vagy egészségi állapotuk nem tette lehetővé a részvételt. Tanáraink közül már senki sem volt jelen, távollétük igazolt volt, de sok időt szenteltünk emlékeikkel. Legtöbbet és legtöbb pozitív "leg"-gel, későbbi életünket is döntően befolyásoló, helyenként "pótapa"-ként számon tartott tanárunk Kresznerics Gyula igazgató- és Szász Béla tanár urak voltak. Varga József tanár úr szaktanárként szerzett múlhatatlan érdemeket köreinkben. Rusz Laura tanárnőt a máig is sok kedves humorra okot adóegyéniségéért emlegettük, (természetesen) pozitív értelemben. Nem maradt ki a sorból Pataki Zsigmond fizika tanárunk sem, akinek különös tanári attitűdje itt már megszépülve került szóba. De kellemes emlékeink maradtak dr. Gyergyói János, B. Major László, Csávás Sándor, és dr. Csávás István, Batta László, Raffai Imre tanár urakról is. Bánó Istvánné dr. Büky Katalin tanárnőt, a IV/A osztályfőnökét utánozhatatlan egyéniségéért és irodalom és színház szeretetéért érdemelt elismerést.

A találkozó azonban elsősorban rólunk, diákokról szólt, így emlékezzünk erről is. Először is megjegyzem, hogy a megjelentek mind fizikai, mind szellemi állapota igen jónak volt ítélhető, hiszen pl. Széchenyi díjas akadémikusunk most is komoly kutató munkát folytat egészségünk érdekében, vagy van, aki a testedzés terén segíti embertársait a jobb fizikai állapot fenntartásában. Van, aki könyvet, tanulmányokat, cikkeket ír, vagy mérnöki munkát végez, vagy gyúrja az agyagot, hogy elővarázsolja a lelket gyönyörködtető formákat....

A gimnáziumba-indulásról szóló beszámolók megdöbbentő részt jelentettek. A legtöbbünk nagyon szegény sorból indult, ami helyenként óriási gondokat és megalázó helyzeteket is eredményezett, amiről mi is csak most szerezhettünk tudomást. Hiszen csak most volt bátorsága (társainknak) elmondani. Akkor ez nem volt téma, mert fontosabbnak tekintettük a minél nagyobb tudásra való szertevést, hiszen ebben láttuk nehéz helyzetünkből való kiszabadulást. Ezt ki is használtuk, nagy többségünk egyetemi, főiskolai végzettségre tett szert. Legtöbbünk pedagógus lett, de sok mérnök, orvos, művész, politikus, gazdasági szakember is megtalálható sorainkban. Akik viszont nem jutottak felsőfokú intézményekbe, azok is szakmájuk magas szintű művelőjükké váltak a sok tanulás révén.

Összességében megállapíthatjuk, hogy minden társunk értékes munkát végző tagja lett sokszor bizony nehezen élhető társadalmunknak.

Természetesen magánéleti beszámolók is elhangoztak, kiegyensúlyozott, szép családi sorsok, betegségekkel, tragédiákkal tarkított életek, de most hogy együtt lehettünk, örültünk egymásnak, és egy ízletes karcagi birkapörkölt, és némi alkoholos italok társaságában sokáig emlegettük régi csínytevéseinket, emlékeztünk diákkori szerelmeinkről, a nagy sportcsatákról, kalandos iskolai kirándulásainkról.

A következő találkozón, mint osztályfőnök voltam jelen a IV/B osztály 50 éves érettségi találkozóján. Essen szó erről is, hiszen e két esemény nagyon közel (2 hétre) következett.

Érettségizetteknek, illetve az osztályhoz tartozónak tekintette magát 32 fő.

Kilencen már véglegesen távoztak közülük. Megjelentek 21-en, távol maradt 2 fő, az egyik betegség, a másik pedig külföldi utazás okán.

Magam is nagy izgalommal vártam e találkozót, hiszen tanári pályám kezdő éveiben hozott össze a sors, egy 38 főt számláló, gimnáziumi tanulmányaikat kezdő osztállyal. Az érettségi találkozók mindig egy izgalmas kérdése, hogy hányan is jelennek meg. Ez esetben már az egy nagy élmény volt számomra, hogy egyetlen igazolatlan távolmaradó sem volt, mint az a korábbi találkozók nem mindegyikére volt jellemző. Volt, ugyan aki járókerettel vagy megviselt hangszálakkal, vagy egyéb gondokkal küszködve érkezett, de itt volt, velünk volt, mert velünk akart lenni. Köszönet ezért a szervezőknek, és mindenkinek, akinek ehhez bármi köze is lehetett. A beszámolókat hallgatva pedig nagy megelégedéssel nyugtáztam, hogy milyen sikeres pályákat futottak be. Bár folyamatosan számon tartottam egyéni sorsaik alakulását, és olyat nem tapasztaltam, hogy ne gyűrték volna le a sokszor megjelenő akadályokat.

Fontosnak tartom elmondani, hogy szinte mindenki továbbtanult, az osztály több mint fele egyetemeken, főiskolákon, különböző felsőfokú képesítést adó tanfolyamokon. Munkájuk mellett azonban sok egyéb területen is sikereket könyvelhetnek el, ki íróként, ki sportolóként, edzőként, sportvezetőként, ki az egész országot behálózó kapcsolat építőként, ki közösségek kialakítójaként, ki a nagyon nehéz családi gondok megoldójaként, vagy az egészségügy terén végeztek hasznos munkát. Szívesen nevesíteném is őket, de itt valamiért szinte mindenkit felsorolhatnék, és terjedelmi okok miatt sem tehetem ezt meg. Ezeken felül azonban, arra is nagyon büszke vagyok, hogy eddigi életük során mindig összetartottak, segítették egymást, ami sok esetben nem volt egyszerű, de megtették. A beszámolókban természetesen szó esett a tanító tanárokról is. Beniczky Ádámné magyar tanárukra emlékezve a közelmúltban emléktáblát is állítottak az iskolában. A tanáraink további méltatása helyett, idézném az egyik tanárrá lett tanítványt, aki e témában valahogyan így nyilatkozott: "Itt tanultam meg az általam követendő tanári magatartást, mert mind a követendő, mind a tagadni való tanárságra is egyaránt láttam példát"

Összefoglalóan: Az 50 éve érettségizett IV/B osztályomra nagyon büszke vagyok, és köszönöm neki(k) a szép emlékkel párosult elismeréseket, a jövőben is szívesen találkozom velük, sőt keresem az alkalmat erre.

Utószó: kis magyarázatra szorul, hogy miért is szerepel e két találkozó egy beszámolóban. Van lehetőség az összehasonlításra, hogy lássuk mennyit is jelent tíz év egy ember életében. Azaz, hogy 68 és 78 életkor felett is van élet, van tennivaló. Az idő előre haladásával egyre inkább meg kell becsülni (becsülnünk) a perceket, órákat, napokat. Meg kell keresni, és meg lehet találni azokat a szép dolgokat, amiért érdemes élni, és tenni (a hátralevő időnkben).

Pécs, 2013. június 18.

Veres János
volt karcagi diák és tanár